

תמצית העקרונות הבסיסיים של נתיב ההתמרה:

יעדו ותהליכו

שלומות חבריי היקרים כאן. ברכות ואהבה, חוזק ושמחה נוכחים תמיד ולעולם בתוכם ומסביבכם, מחלחלים לתוכם עד לדרגה שאתם מאפשרים להם. בהנאה גדולה אני מחדש את העזרה וההדרכה, אותן אני מתכבד להעניק לכם. עונת העבודה הקרובה מבטיחה שוב התקדמות נוספת, צעדים נוספים אל עבר הבנת הווייתכם האולטימטיבית. זו עומדת להיות שנה אינטנסיבית, עבור כל אלה ההולכים בעקבות הנתיב הזה. כמו בשנים קודמות, ננסה להתקדם בצורה מאוד ישירה אל אזורים אותם הכי חיוני לחקור ולחוות. מאמצים והצלחות קודמות יאפשרו דרכי גישה חדשות ויגרמו למאמצים הנוכחים שלכם להיות יותר מתגמלים. למעשה, אני יכול לומר, שלעיתים קרובות תגלו כי מה שנדמה בעבר כמאמץ מעיק, או כמחיר כואב מדי, לשלם עבור רווחים עתידיים, נהיה באמת לחוויה משמחת וממלאת ביותר. כמו כן, החיבור ביניכם יתהדק, ויותר אהבה ואחדות ימשלו, על פי מצב צמיחתכם, האנרגיות הנעות שלכם, ותודעתכם המורחבת.

נתבקשתי, בסוף עונת העבודה הקודמת, לתת תקציר של ההדרכות אותן הגשתי לכם בכל השנים הללו- במרוכז, כביכול. זוהי אכן התחלה חדשה ושימושית. אמשיך כעת לבצע זאת, כמיטב יכולתי. היות וזה לא קל לסכם את השלבים הרבים, שהם כולם נחוצים, את האזורים הרבים שצריך להתבונן לתוכם, הזוויות הרבות בהן קיים אולי בלבול. ואת אותו בלבול יש לפתור. השפה עצמה מציגה את קשייה ומגבלותיה, כידוע לכם, כך שאי-הבנות יכולות בקלות להופיע. אך כל מה שאינכם מבינים, כל מה שאינו ברור, נוכל לעסוק בו בפגישות עתידיות יחדיו.

ראשית, על מנת להבין באמת את טבעו של נתיב זה, חשוב להבין עד לדרגה מסוימת את טבעה של הישות שהינכם. מה הם המרכיבים השונים של הישות האנושית? כל הסבר שאוכל לתת לכם כאן יהיה כמובן, במידה מסוימת, פשטני מדי, אך למרות זאת הוא תקף. השתמשו בו כמפה, המעניקה מושג כללי על הישות, איתה אתם צריכים להתמודד, כשאתם ניגשים אל עצמכם, ולפיכך אל אחרים.

האדם מורכב מרמות שונות של תודעה. כל רמה של תודעה מייצגת צבר של גישות, אמונות ורגשות. רמות אלו של תודעה הן לעיתים קרובות בשונות מוחלטת האחת מהשנייה. רמות אלו של תודעה מבטאות מצבים שונים של התפתחות בתנועה האבולוציונית. בעולם הרוחני הם מתבטאים כספירות (spheres). מצב תודעתכם תמיד יוצר את העולם שלו עם החוקים שלו, מערכת הערכים שלו, הפילוסופיה שלו, המציאות שלו, המוסכמות שלו. כל עולם (מצב תודעה) הינו בעל דרגה שונה של מודעות למציאות הקוסמית המוחלטת, ולכן גם בעל דרגות שונות של מגבלות. מגבלות אלו קובעות את היקף השפע של היקום שניתן לחוות. רק המציאות המוחלטת של הווייתו הפנימית ביותר של האדם, שהיא העולם האמיתי, היא אחדות של הוויה, שלא ניתנת לפירוק; חיים נצחיים, זורמים לעולם; ויצירתיות, שמחה וביטוי-עצמי. עולם זה אינו שוכן באיזה מקום מרוחק. הוא מחלחל לכל דבר שקיים. למעשה, הרמות השונות של התודעה שואבות אתכם לתוך עולמותיהן המקבילים. הם לא מתקיימים במרחב ובזמן, אלא במציאות שמתעלה על שניהם. לכן הם יכולים לחפוף. זמן, מרחב, ותנועה הם תפיסות מוגבלות של המוח האנושי – של מצב התודעה המסוים הזה. לכן, במציאות שמתעלה מעל האנושי, הפיזי, אחד, שניים או שלושה עולמות יכולים להתקיים בקלות באותו מרחב אחד.

ישות שעדיין אינה מאוחדת ושעדיין לא הבינה את טבעה המוחלט, מבטאת את הרמות השונות הללו של תודעה, ולכן נשאבת לתוך "עולמותיהן" המקבילים, לסירוגין או בו-זמנית. כאשר נמצאים בגוף, זה בא לידי ביטוי במצבי רוח שונים, תפיסות וחוויות שונות. באיזו תכיפות קורה, שמה שאתם מרגישים עמוקות, כאמת של החיים ושל עצמכם היום, עלול להתהפך לחלוטין למחרת, כאשר אתם

חווים את החיים ואת עצמכם באופן שונה מאוד! כשאתם נשאבים בו זמנית לתוך שני עולמות מנוגדים, מעשה ידיכם, אתם תחוו מאבק ובלבול. כשנמצאים מחוץ לגוף, התופעה הזו מתבטאת כהישאבות אל תוך הסביבה הממשית, שיצרה רמת התודעה היחסית, ואז אל תוך עולם, שנוצר ע"י רמה אחרת, עוד ועוד – ככל שקיימים מצבי התודעה הרבים הללו באישיות, שאינה מאוחדת עדיין. ככל שקיימת פחות מודעות עצמית, כך הישות פחות מבינה, שהעולם אותו היא חווה בכל שלב נתון באבולוציה שלה, הוא אינו העולם המוחלט, ואינו היחיד מיצירתה העצמית. המצבים של המודעות המוגבלת של מציאות יוצרים בהכרח סבל, וכשמאמינים שהמצב הלא מאושר הזה של קיום, הוא המציאות היחידה, חשש, פחד, וייאוש הינם בלתי-נמנעים. האשליה של תפיסות אלו יכולה להימחק רק ע"י הנתיה המפרך של הבאת כל עולמותיכם הפנימיים אל המודעות.

המכלול של רמות המודעות השונות, ולכן אלו של שמחה ושלוה, או של חסרונם, הוא באמת מגוון לאין שיעור – עד שהמצב המוחלט של מציאות מובן.

המצב האנושי יכול להיות מתואר באופן הטוב ביותר, בדרך מקיפה וכוללת, ע"י רמות התודעה הבאות: האני הגבוה, שהוא תודעת האלוהים; האני הנמוך, שהוא האני השטני; והאני המסכה, שמסתיר את השטני. מיותר לציין, ישנם דרגות ושולים רבים בתוך רמות אלו. החפיפה ביניהם, ביטולם האחד את השני, הבלבול שהם יוצרים, וההשפעות הבלתי ישירות, ותגובות השרשרת שלהם, צריכים להיחקר, ולהיות מובנים עד לדרגת מומחיות. זהו הנתיה. כל ההיבטים האלה של האישיות יכולים להיות מודעים או לא-מודעים בדרגות משתנות. ככל שיש לאדם פחות מודעות לכל אחד מהמצבים האלה, כך קיים יותר מאבק בחייו, כך הוא פחות מצויד להתמודד עם החיים, עם עצמו, ועם אנשים אחרים, וכך, לבטח, הוא מתרחק יותר ממימוש העצמי האלוהי המוחלט שלו.

חוסר מודעות נובע מהניתוק ממציאותו של העצמי האמיתי, הגבוה, האלוהי. אך האדם גם מנותק, או די לא מודע, לאני הנמוך, כפי שאינו מודע לאני המסכה. זה יוצר חוסר הבנה, אשליות, תפיסות שגויות. זהו אחד מההיבטים של נתיה ההתמרה הזו, למצוא את התפיסות השגויות האלו ולתקן אותן.

הבה ונשפוך עכשיו אור, ראשית על המטרה של נתיה ההתמרה הזו, ואז על התהליך. המטרה היא, כפי שאמרתי, לאחד את כל הרמות הללו, כך שהעצמי המסכה והעצמי הנמוך יתמוססו, ורק האני הגבוה האמיתי יתגלה ויבטא את עצמו. רק כאשר האני הנמוך והמסכה מודעים לחלוטין, והביטוי המדויק שלהם מובן, ניתן לתקן תפיסות שגויות. חוסר מודעות יוצר תפיסות שגויות. תפיסות שגויות יוצרות אנרגיה ורגשות שליליים. אנרגיה ורגשות שליליים יוצרים סבל. את השרשרת הזו צריך להמיר ואפשר להמיר, רק כאשר מושגת מודעות לאני המסכה, לאני הנמוך, ולבסוף לאני הגבוה, דרך מגוון תהליכים וגישות.

לא ניתן להכחיש, שלהרחיב את תודעתו של השכל המוגבל זהו קושי אדיר. שכן לרשותו של אדם, כשהוא בתחילת דרכו, יש רק את אותו שכל מוגבל. לכן השכל המוגבל הזה חייב להתעלות מעל עצמו, על מנת להבין את כוחו והיקפו האין-סופיים. הנתיה דורש, על כן, בקביעות, שהשכל יגשר על הפער של מגבלותיו שלו, ע"י שקילת אפשרויות חדשות, ע"י פינוי מקום לאלטרנטיבות אחרות עבור העצמי, עבור החיים, ועבור ביטוי העצמי בחיים. זה דורש השקעת מאמץ ביציאה מתבנית ישנה, קבועה, ולכאורה נוחה. אך נוחות זו היא האשליה גדולה ביותר. יחד עם זאת, כל האשליות נראות אמיתיות, כל עוד האפשרות של היותן אשליות אינה נשקלת, וכל עוד אלטרנטיבות אחרות אינן מתאפשרות.

מצב התודעה הכולל של הקיום האנושי הוא זה של דואליות, או של ניגודים. דנתי לעיתים תכופות בחלק מההיבטים הרבים של הבלבול, הנוצרים מהתפיסה הדואליסטית של המציאות. אין לי כעת זמן להתייחס לנושא הזה באריכות; הקדשתי לו הרצאות רבות. כאן אני רק רוצה לומר, שהבלבול שנוצר מהתפיסה הדואליסטית של המציאות חייב להיפתר בכל הרמות, ובדיוק רב. משמעות הדבר, שתפיסה, ולבסוף הבנה, משתנים. ברצוני להדגיש פעם נוספת כי האיחוד של האני המקוטע לא יכול להתרחש, כל עוד העולם נתפס בצורה דואליסטית. כשנושאים, אנשים, העצמי, העולם, החיים, רעיונות, גישות, נראים כטובים או רעים, צודקים או טועים, ישנו עיוות של המציאות, וכתוצאה מכך סבל, על אף שהקשר בין העיוות והסבל אינו ברור לזה, אשר עדיין מעורב בתפיסת החיים האשלייתית הזאת. כל גישה, רגש, רעיון, וביטוי אנושי מתקבלים על הדעת, יכולים להיות שניהם. זהו אחד מהסימנים החשובים ביותר של התפתחות וצמיחה, כאשר חווים זאת, וזו אינה יותר תיאוריה

בלבד. אני ממליץ שמגוון ההרצאות העוסקות בהיבטים השונים של נושא זה ילמדו ביסודיות, כך שתוכלו לקשר את חשיבות הנושא הזה למצבכם הרגשי והרוחני.

התהליך של הרחבת השכל, ושל ההתעלות מעל מגבלותיו הזמניות, יכול להיות רק מאמץ מודע ומכוון אל עבר מטרה זו. המאמץ אינו עבודה של הרצון והשכל, אלא תהליך פתיחה, ששוקל תחילה, כפי שאמרתי, אלטרנטיבות חדשות, שיכולות לבסוף להפוך למציאות. כשאדם חווה את עצמו רק כֶּאֱגו המנותק, חסר-האונים הזה, וכשהוא מנסה, אפוא, להשקיע את כל האנרגיה והכוח שלרשותו באגו הזה, הוא חייב להיכשל. אך כשהוא מסכים, שהוא עשוי אכן להיות ביטוי, שעדיין לא נגלה, של עצמי אלוהי, עמוק יותר, רחב יותר, פיקח יותר, ואוהב יותר, אז עצמי אלוהי זה משתחרר במידה מספקת כדי להתגלות. מעתה אדם זה מגשר על המרחק מבורות וניכור, אל עבר הלך-רוח פתוח, שחוקר, ממתין, שוקל, בוחן, על מנת לחוות את האמת הממשית המוחלטת. חוויה שכזו נקראת אמונה.

כשהשכל נותר בתוך גדרות של מגבלותיו הנוכחיות, התעלות אינה יכולה להתרחש. הניסיון להתעלות מעל השכל המוגבל-זמנית, ולחוות את התודעה האלוהית, נקרא מדיטיציה. התהליך של להיעשות מודע, ולהתמודד עם האני המסכה ועם האני הנמוך יואץ מאוד, אם האני הגבוה מוזמן למשחק, ומכוון ע"י השכל המודע לתת הדרכה ספציפית.

ישנן שתי גישות בסיסיות לרוחניות אנושית. הראשונה היא להדגיש, להתרכז ולהתמקד באפשרות האלוהית שבפנים, עד שאפשרות זו הופכת למציאות. קיימות תנועות רבות, שלהן יש אימונים, הדרכות ותרגילים, שעוזרים בצורה פעילה וביעילות להשגת מטרה זו. כל האנרגיות והריכוז מכוונים לטיפוח, חיזוק, גילוי וביטוי של המציאות האלוהית שבפנים. למרות זאת, זה לא בהכרח אומר, כי בשל כך, שאר רמות התודעה המנותקות מחוסלות באופן אוטומטי, ומשתלבות אל תוך המרכז האלוהי. זה אפשרי למדי, ואכן קורה לעיתים קרובות שאימונים כאלה באמת חושפים את האני הגבוה האמיתי, אך עדיין מותירים את ההיבטים הלא-מפותחים של התודעה שלמים. לישויות רבות יש כמיהה כה עזה לממש את טבעם האלוהי הטבוע, שהן שוכחות, בעודן בתוך הגוף, שהן הגיעו כדי למלא משימה בתכנית האוניברסאלית. משימה זו היא טיהור וצמיחה של "חומר קוסמי" לא-מפותח. בכדי לעשות זאת, הגישה השנייה חייבת להיות מאומצת. כלומר, לשפוך אור של מודעות והתנסות מכוונת על העיוותים הפנימיים, הכיעור, האפלה, הרוע, הסבל, כמו גם על האמת הפנימית, היופי, האהבה, הטוב, השמחה. הדבר דורש לפתח רגישות עדינה, כך שהקצב וההתחלפות האורגניים, שכל נתיב אישי מבטא, יהיו ניתנים לקליטה: לדעת מתי להתמקד יותר בהיבט האחד, ומתי יותר באחר; מתי להתרכז באני הגבוה, כביכול כדי לחזק את כוח ההישארות שלו, ולאפשר לו לתת הדרכה נוספת; מתי לשים לב לאני הנמוך עם הרוע הסמוי שלו, חוסר היושר והרמאות שלו, שנאתו וזדוניותו המסווים; מתי להתמקד בתחבולותיו הספציפיות של האני המסכה – כיצד הוא מסווה את עצמו, באילו הגנות הוא משתמש על מנת להשאיר את האני הנמוך חבוי, וכו'; ולדעת מתי הגיע הרגע לחוות רגשות שהתחמקו מהם. ההתחלפויות העדינות חייבות להיות ע"י האדם וגם ע"י ההלפר שלו, שכן לכל אחד יש קצב שונה.

ישנם תקופות ושלבים, בהם ההתרכזות העיקרית צריכה להיות על ההיבטים השליליים, על העיוותים, ועל הכיעור; שכן הסכנה של בריחה אל החיובי, במקום שימוש בגישות החיוביות למטרת הטיהור, היא תמיד גדולה. ישנם שלבים ותקופות אחרים, בהם צריך להתרכז בחיובי. אל תתעלמו מהעובדה שזה אפשרי לבוא במגע אמיתי עם האני האלוהי, ואז להשתמש בו כדי להסוות את ההיבטים המעוותים, המפוצלים של התודעה. האלוהי הוא ניטרלי, והוא יעקוב אחר כיוון הרצון של התודעה, בדרכו הבלתי משתנה.

זה חייב להיות לגמרי בחר לאלה מכם שנמצאים, או שרוצים להצטרף לנתיב זה, שגישתנו לרוחניות ולמימוש האני הרוחני היא השנייה מבין שתי הגישות. הכאב וחוסר-הנוחות הגדולים יותר, שנדמה שהם תוצר לוואי של נתיב זה, הם גם אשליה, שכן כל עוד קיים איזשהו חומר קוסמי חסום, מנותק, אפל, מעוות, הסבל הוא בלתי-נמנע, בין אם תבחרו להכיר בזה עכשיו, או לא. הנתיב שלנו הוא נתיב תובעני, אך הוא המציאות. הוא אינו מוביל לאשליה ולפיצול. הוא חושף לחוויה מוחשית את מה שעדיין חנוק מתחת לפני השטח, ולא מבוטא, ואת מה שמחויב להגיע אל פני השטח, וליצור התנסות בזמן זה או אחר. תמיד פשוט ומהיר יותר להתעלות מעל מצב, כשהתעמתנו איתו בכוונה, כשהעצמי מקבל את מצבו הפנימי הנוכחי, ורוצה לעבור דרכו, מאשר כשעימות מגיע בנחרצות, כתזוזה אוניברסאלית, קצבית, חוקית, במסע ההתפתחותי של הישות. ישות שבחרת בנתיב שכזה

משלבת את עצמה לתוך התוכנית האלוהית. מטרת הגישה הזו לאיחוד רוחני, היא לסייע למען איחוד מחדש של כל מה שאי פעם פיצל את עצמו.

כעת אנו מגיעים לגישה עצמה. שוב, אנחנו מתמצתים ודנים ביסודות, אך איננו יכולים להיכנס אל הפרטים והשיקולים המסועפים. הרמות אתן יש לעבוד בנתיב — וכל רמה בדרך שונה — הן ההיבטים הבאים של האישיות האנושית: (1) רמת השכל והמחשבה; (2) רמת הרצון; (3) רמת הרגשות; (4) רמת הפיזיות והביטוי הגופני.

כשכל הרמות הללו מודעות, כשפוגשים ומקבלים את ההתפצלות הבלתי נמנעת שלהן זו מזו, תהליך איחוד יכול להתחיל. כשהאני הנמוך מובן, מקובל, ומתמוסס, כשנפטרים מהמסכה, אז איחוד במציאות הרוחנית של ההווה יכול להתרחש באופן ריאליסטי. כעת הבה ונראה מהן הגישות השונות לרמות האישיות השונות.

(1) ברמת השכל יש לטפל בתפיסות, כלומר בתפיסות השגויות. כפי שחבריי, אשר מצויים בעבודה הזו זמן ארוך יותר יודעים, אתם אכן גיליתם וסילקתם מספר תפיסות שגויות אשר שלטו בכם. מחשבות ותהליכי מחשבה המופנים אל אפיק שגוי משפיעים על כל הרמות האחרות. הם תמיד יוצרים מעגלי קסמים. מעגלים אלו לוכדים אתכם, הם מכניסים אתכם אל מצבים חסרי-תקווה. וזה באמת נכון, שכל עוד אתם נעים בתוך מעגל הקסמים הזה, אין תקווה. אך ברגע שמעגל הקסמים נפרץ, אתם משוחררים מהמלכוד. לכן זה מחייב לראות בבהירות, להבין, ולוותר על מרכיבים אלו של גישה והתנהגות, שיוצרים את מעגל הקסמים. זה אומר תמיד לשנות באופן בסיסי תפיסה, תהליך מחשבתי, גישה למציאות. התפיסה השגויה חייבת להיות מזוהה ככזו: מדוע היא שגויה, כיצד היא מתקיימת, ובאיזו דרך היא מובילה לתוך מעגל קסמים. כיצד מעגל הקסמים ממשיך? מהי התפיסה הנכונה המקבילה? כיצד לחיות לפיה יוביל אל עולם פתוח לרווחה, אל רצף שפיר של ביטוי-עצמי יצירתי? כל זה חייב להיקלט, להיות מובן, להיעשות מודע, ולבסוף להחוות רגשית. זה לא מספיק שיש הבנה תיאורטית של התהליכים הפנימיים האלה. רק דרך החוויה הרגשית, התפיסה השגויה יכולה להיות מוחלפת בתפיסה הנכונה. רק אז התפיסה הנכונה תושרש בנפש, ותפתח אפיקים חדשים של תפקוד, של התנהגות ספונטנית (בניגוד להתנהגות המבוססת על רפלקסים מותניים), ושל ביטוי יצירתי של רגשות.

תפיסות שגויות יכולות להיות מודעות למדי, אך אתם לא בהכרח יודעים שהן תפיסות שגויות. לכן גם האמונות המודעות שלכם חייבות להיבחן ולהיחקר. תפיסות שגויות יכולות להיות מודעות במעומעם, בדרך מעורפלת, כאשר הפעולות והתגובות שלכם מעידות על העובדה, שאתם נשלטים ע"י תפיסות שגויות, אך לא הגדרתם בצורה תמציתית מהן ומה תוצאותיהן. לכן גם זה חייב להיעשות. או שתפיסות שגויות יכולות להיות בלתי מודעות. במקרה זה, עבודת הנתיב חייבת לעסוק בהפיכתן למודעות. זה יכול להיעשות רק ע"י בחינה של התגשמות החיים. החיים אינם משקרים. הם מבטאים בדיוק את מה שאתם באמת מאמינים בתוך תוכם. אתם יכולים לטעון במודע, שאתם אדם אוהב, ואכן להאמין באהבה. אך אם אתם סובלים מחיים נטולי-אהבה, זה מעיד בבירור על כך, שאיפשהו בתוכם, אינכם מאמינים באהבה, אינכם רוצים לאהוב, ויש לכם את ה"סיבות" שלכם (כלומר תפיסות שגויות) לא לאהוב. לפיכך, תפיסות שגויות בלתי מודעות יכולות להיחשף רק באמצעות התבוננות בחיי האדם, בסבלו, בתסכולו, בכמיהותיו הבלתי-מוגשמות.

יש להתמודד בכל הרמות במודע ובלא-מודע. שתי גישות אלו משתנות מהיבט אישיות להיבט אישיות. עליכם לעבוד באופן שונה על רמת השכל מאשר על הרמות של רצון, של רגשות, ושל הגוף.

(2) בכדי לעבוד על רמת הרצון, עליכם להבין בראש וראשונה, שיש רצון פנימי ורצון חיצוני. לנסח זאת אחרת, יש פעולת רצון מבחירה חופשית, ושאינה חופשית. גם שתי הרמות האלו של רצון צריכות להיבחן בקפידה, להיות מובנות, ולהיעשות מודעות. היכן שעיוותים, תפיסות שגויות, ושליטות קיימים בנפש, כוחות הרצון אינם באיזון. היכן שהרצון צריך להיות פעיל, הוא לעיתים קרובות משותק וקפוא. היכן שהוא צריך להיות פתוח-לקבל ופסיבי, הוא לחוץ, מאולץ ופעיל. לפיכך, ייסוד מחדש של איזון חייב להתרחש, ככל שהטיהור מתקדם. ברמה של השכל, עליכם להבחין באילו אזורים עליכם לפעול, ליזום — בקיצור, להשתמש ביכולת הטבעה שלכם לרצות. זה יכול להתייחס לפעולות או לגישה המבוטאת כלפי החיים — פעולת רצון מתייחסת גם לגישות. עליכם גם להבחין באילו אזורים יש לקבל זמנית את מגבלות הרצון שלכם, ולשחרר את הזרם המאלץ של רצון פעיל מדי. הייסוד מחדש של זרמי רצון אינו יכול להתבצע ע"י הרצון החיצוני. אם מכירים בכך, והלחץ של הרצון החיצוני

נרגע, הרצון הפנימי יכול להגיע לחזית ולהתחיל את תפקודו. כמה תסכול נגרם מכך, שהאדם דוחף עם הרצון החיצוני שלו, ובכך מונע מהרצון הפנימי, הנימוח, לבא לידי ביטוי; או מכך שהרצון החיצוני מנוע מלהעניק לחיים!

שוב, חברי אשר מעורבים בנתיב ההתמרה יזהו הרבה מהבסיס שכבר כוסה.

(3) רמת הרגשות – שוב, היכן שישנן תפיסות שגויות של השכל (בין אם הן מודעות או לא) והיכן שישנו חוסר איזון של רמת הרצון הפנימי והחיצוני, הרגשות הם הרסניים, קפואים, מכאיבים. אנרגיית גוף הרגש משותקת וחסומה. לכן זהו היבט חשוב של כל תהליך איחוד וטיהור, לחוות את רמת הרגש – או את גוף הרגש, אם תרצו – ולשחרר את החסימות המשותקות של הרגשות, מה שהם לא יהיו. חייבים להתמודד איתם ברמת המודע, על מנת לתעל אותם מחדש בצורה בונה (רגשות הרסניים בהחלט יכולים להתבטא בצורה בונה). אם זה לא נעשה, רגשות שליליים, מכאיבים יתקעו ברמה לא מודעת, וימנעו את האישיות מתפקוד בריא, מרגשות טובים, מזרם האנרגיה החיוני (הויטאלי), שהוא טבעם של החיים האוניברסאליים. זה מוביל באופן בלתי-נמנע אל הצגה (acting out) עקיפה והרסנית של רגשות כאלה, שברוב הזמן האישיות לחלוטין אינה מודעת אליהם. היא לא רואה אלטרנטיבה אחרת מאשר לפעול, להגיב, ולהיות כפי שהיא; והיא מתעלמת מהעובדה, אשר לעיתים קרובות ברורה כשמש לסביבתה, שהיא מציגה רגשות שליליים.

אז, בהתמודדות עם רמת הרגשות, עליכם ללמוד כיצד לבוא במגע עם הרגשות הכלואים בתוכם. גם זה יכול להיות מובחן רק באופן עקיף – באמצעות התגשמויות בחיים שלכם, באמצעות ניסיון החיים שלכם.

הערת הרגשות נעשית, כפי שרובכם יודעים, באמצעות מגוון גישות, אותן אנו בקושי צריכים למנות כאן. מספיק לומר כי חוויה וביטוי של רגשות, שהוערכו כבלתי קבילות ו/או כבלתי נסבלות, והיכולת לשאת אותם, לטפל בהם, היא הדרך היחידה בה אדם יכול לשחרר פחד, חרדה ומתח. כל עוד הוא מקווה, כנגד הסיכויים, שחיייו יהיו חופשיים מרגשות מכאיבים, הוא מייחל לאשליה. ועמוק בפנים הוא יודע זאת, אך עדיין נצמד לזה. לפיכך הוא מפחד, ומרגיש מעורער ופגום. אך כשרגשותיו שלו יכולים להחוות, לא משנה מהם, הוא נהיה באופן אוטומטי בטוח, בלתי מפוחד, ולכן נינוח. והמצב הזה של להיות רגוע ומשחרר בשכל, ברצון, ברגש, ובגוף, הוא התנאי המוקדם ההכרחי להנאה, ולכן להגשמה.

הסירוב לחוות רגשות מכאיבים נשען על התפיסה השגויה, שהם ישמידו אתכם, או שהם יוכיחו שאתם בלתי ראויים. יש לערער על התפיסה השגויה הזו ולהחליפה. ולא, אתם לא תרשו לעצמכם לחוות רגשות מכאיבים. הסירוב לעשות זאת יוצר גם זרם רצון לחוץ, כביכול כדי להדוף את מה שנדמה כהשמדה. לפיכך, הרצון חייב להירגע, כך שזה יעשה אפשרי עבורכם לחוות את מה שכבר בתוכם, ואת מה שבוודאי משתק את כל תפקודכם הטוב ביותר, אלא אם כן אתם עוברים דרכו, וכך מתעלים מעליו.

אתם יכולים לקלוט כעת כיצד הרמות השונות משפיעות הדדית. וכעת אנו מגיעים אל (4) רמת הגוף, הביטוי הפיזי. מכיוון שזה בלתי אפשרי שגישה, שקיימת ברמה אחת, לא תבוא לידי ביטוי גם בכל הרמות האחרות, כל תפיסה שגויה, כל עיוות וחוסר-איזון של תפקוד הרצון, וכל סירוב להרגיש את מה שישנו, באופן בלתי-נמנע יוצר גם ביטוי פיזי, או מצב גשמי. לכן זה עוצר לא רק את ההיפתחות הרוחנית של האדם, אלא באופן שווה גם את חווית החיים הפיזית שלו. לכן זה שגוי לחלוטין להניח כי החיים הפיזיים והרוחניים נמצאים בסתירה. האחד הוא אך ורק ביטוי של האחר. הגוף מבטא שגיאה תפיסתית, חוסר איזון של הרצון, ורגשות קפואים ומוכחשים ע"י חסימות שריריות. המתחים וקיפאון האנרגיה, שנוצרו ע"י עיוותים בכל אחת מהרמות האחרות, יכולים להשפיע על הגוף באמצעות עיוות שלו, באמצעות יצירת כל מיני סימפטומים, וגם, כשהם נזנחים מספיק זמן, מחלה גופנית.

מיותר לציין, שוב, שיש לגשת לרמה הגופנית בדרך שונה. כפי שנעשה בנתיב זה, יש לסייע בחיסול החסימות גם ברמה החיצונית; יש להתניע מחדש את האנרגיה; יש לקשר בין התחושות הפיזיות לבין תנועות הנפש, הגישות הפנימיות, תכולת השכל. היכן שהאנרגיה חסומה, התודעה אינה יכולה לחלחל. כל תא בגוף האנושי הוא מודע – מודעות לעצמו. כשאזורים בגוף חסומים, זרם האנרגיה האלוהית והתודעה האלוהית מנועים מלחלחל לתוך מערכת התאים באזורים אלו. כפי שאמרתי

לעיתים קרובות, היקום כולו מורכב מאנרגיה ותודעה. בריאה היא תהליך מתמשך של מיזוג מאושר בין אנרגיה ותודעה. הם פועלים הדדית.

עבודה אפקטיבית של נתיב ההתמרה מתרחשת בכל הרמות הללו ובכל הגישות האלו. כפי שאמרתי, אין כלל חיצוני, שיכול לקבוע מתי להחליף מאחד לשני. זה שונה אצל כל אחד. יש לאפשר לנתיב לבטא את עצמו מבפנים, כמציאות חיה, אורגנית. כל הדרכים השונות המוצעות בנתיב זה ממלאות תפקידים חשובים במטרה לעבוד על רמה זו או אחרת.

הכרחי לנסות שוב ושוב ושוב ליצור קשר עם האני הגבוה, התודעה האלוהית שנוכחת תמיד, בלתי משתנה, וזמינה מיידית בתוכם. כשהדבר נעשה מתוך מטרה להעיר רמות מעוותות של חומר נשמה ולכוננם מחדש, בכדי לאחד את כל חומר הנשמה המפוצל, נשתמש כמובן במדיטציה שונה מזו, שנשתמש בה לצורך הבנת העצמי האלוהי בלבד, תוך התעלמות מההיבטים האפלים של העצמי. זוהי אשליה שכיחה ותקוות שווא, שהגישה האחרונה מטפלת באופן אוטומטי בצד האפל של הטבע האנושי. זה לא יכול להיות כך. אינכם יכול להתגבר על מה שלא חוויתם באופן מודע ומלא. התקווה הנכספת הזו, שמוכרת לכולכם, מוזנת ע"י העובדה, שזה אכן אפשרי לממש את החלק של האני-האלוהי, שבאופן פוטנציאלי כבר נוכח. חשוב מאוד, חברי, להבין זאת בבירור. זו הסיבה מדוע לעיתים קרובות זו אמת, שישויות, שניהלו חיים קשים ולכאורה בלתי-רוחניים בזמן שהיו בגוף, לאחר שהשילו את הגוף, פעלו יותר למען תהליך האבולוציה האוניברסאלית, מאשר אחרים, שניהלו חיים רוחניים ביותר, שהיו אולי אפילו, מה שנקרא, מאסטרים, אבל טיפחו את יפיים והתעלמו מכיעורם. בכך הם נכשלו לאחד, וכך הנצחון, מבלי משים, את מצב התודעה הדואליסטית, שבה מוצא את עצמו כדור הארץ.

מאחר שהנתיב שלנו מתמודד בקשה מבין שתי הדרכים, מובן מאליו שגישתנו למדיטציה שונה. אתן הרצאה מיוחדת בפעם הבאה, שתהיה תמצית, או סיכום, של מה שנתתי לכם במהלך השנים, בהתייחס למגוון הגישות ההכרחיות למדיטציה, בשביל הנתיב הספציפי הזה. שכן, כפי שידוע לכם, גישות למדיטציה יכולות להיות מגוונות כמו אישיות האדם, כמו ניסיון חיים. מדיטציה היא נושא רחב מדי מכדי להכלילו בסיכום זה. כמו זו, גם ההרצאה הבאה תסייע לכם הלאה בדרככם, באמצעות הצגה, בקווי מתאר תמציתיים, של הוראות בסיסיות, וחוקי יסוד מסוימים.

בני אדם רבים, לא משנה כמה הם מסורים לנתיב זה, אינם תמיד מסוגלים למדוט; שכן החסימות עצמן של השכל, של הרצון, של הרגשות ושל הגוף, יוצרות גם חסימה רוחנית, כך שלא ניתן לתרגל מדיטציה. שוב, עליכם לגשש ולבקש לשחרר חסימות קצת פה וקצת שם, באמצעות תובנה עמוקה, באמצעות חיפוש אחר הכרה, באמצעות זימון של אומץ כנה, ואפשר לעצמכם לחוש את מה שבתוכם. באמצעות מאמץ שכזה, החסימה למדוט גם היא תשתחרר. אז תוכלו למדוט עבור הדרכה נוספת, בכדי לשחרר חסימות נוספות, להיות מודעים יותר למה שעדיין חבוי, לחוות יותר רגשות. צריך לשחרר חסימות בכדי למדוט, וצריך למדוט בכדי לשחרר חסימות. לפעמים, אדם מתחיל בנתיב ללא כל מדיטציה שהיא, שכן התודעה שלו יכולה לחסום את עצם הגישה הזו. כשנעשה מספיק שחרור של חסימות, כשנוקתה מספיק רוחניות כוזבת, אז זרימה חדשה של אנרגיה ותודעה רוחניות יכולה להתרחש, וכל מאמץ נהיה קל יותר. חסימה רוחנית יכולה להתקיים בגלל אימוץ של רוחניות כוזבת, בורחת, מפרידה, או בגלל שלילה של המציאות הגדולה יותר בכללותה. בשני המקרים, יש לחסל את התפיסות השגויות, בכדי לשחרר את הערוץ עבור הזרימה הרוחנית האמיתית. לעיתים קרובות רוחניות אמיתית נדחית, מתוך הרצון לדחות את הרוחניות השקרית, שבורחת מהמציאות, ומתוך בלבול של השתיים.

כשמתחילים לסלק את החסימות לזרימה רוחנית, ניתן להאיץ את התהליך כולו – תהליך המודעות, השחרור, הרפיו והאיחוד. שכן בכל שלב בדרך, אתם יכולים להועיל לעצמכם באמצעות כלי זה, העצמתי לאין שיעור: הקשר שלכם עם המציאות האלוהית שלכם. כפי שאמרתי, אדון בהרצאה הבאה בכמה מהחוקים הנוגעים למדיטציה, בכדי לסייע לכם עוד, אף על פי שדנתי כמובן בנושא זה, במפורז פה ושם, בעבר. הגיעה העת לאסוף את הכול ביחד לשלם מקיף אחד.

בדיוק כפי שרמת השכל יכולה להיות מודעת או לא-מודעת, כך יכולה להיות גם רמת הרצון, הרגש, ואפילו רמת הגוף. לכן זה מחייב שדרגת התודעה תוגבר בכל הרמות; שתקשרו, לדוגמה, את הסימפטום הפיזי (כאב או מתח) עם הגישה, המחשבה, הרגש, והרצון שמתאימים ושמייעים את הביטוי הפיזי הספציפי. לדוגמא, כשאתם מתחילים לחוש בכך, שמתיחות גופנית מסוימת היא אכן

רגש של שנהא זעם, היא אכן פעילות יתר של רצון חיצוני, אשר מנוע מלהתפרץ (hitting out), היא אכן תפיסה שגויה מוגדרת, אז אתם מאחדים את כל הרמות, ומגדילים את היקף התודעה שלכם בכל הרמות.

אחד מהחוקים הרוחניים הבלתי-משתנים הוא, שחוסר מודעות של אזור אחד מונע מודעות של אחר. אז, לדוגמא, אם אתם מצליחים להימנע ממודעות לעצמי הנמוך ולעצמי המסכה שלכם, לא תהיו מודעים לאני הגבוה שכבר נגלה. אתם יכולים לשלם מס שפתיים לעובדה, שאתם בהכרח ביטוי של תודעה גבוהה, אלוהית, אך לא ייתכן שתחושו בכך, אלא אם כן תתנו לעצמכם להרגיש את האני הנמוך שלכם, ואת המסכה, שמסתירה אותו. לפיכך, כיצד תוכלו למדוט ולפנות אל היבט של האלוהי שבכם? במהלך ההתקדמות האיטית בנתיב התמרה שכזה, אתם תהיו לעיתים מודעים למורשתכם האלוהית; בפעמים אחרות, לא תחושו בה כלל, ותהיו מנותקים ממנה.

בדיוק כפי שהאני הגבוה וגם האני הנמוך יכולים להיות מודעים או לא-מודעים, או בכל דרגה שבין שני המצבים הללו, כך גם האני המסכה. האני המסכה הוא ההתחזות, ההסתתרות, הפסאדה שאתם מציגים לעולם, דימוי העצמי האידיאלי שברצונכם להיות, ושבא אתם משקיעים את האנרגיות שלכם בכדי להפכו ל"אמיתי". כל הביטויים השונים הללו מציינים את האני המסכה. האני המסכה הוא הגנה כנגד חשיפה של מי שאתם באמת בנקודת הזמן הזו – למרות שאינכם, כמובן רק האני הנמוך, זה שמטרת האני המסכה להסתירו. בכל אופן, ע"י הסתרה של משהו בעצמכם, אתם באופן בלתי-נמנע מסתירים גם את העצמי הגבוה שלכם מעצמכם. ככל שאתם מנסים להראות רק את הצד הטוב שלכם – מה שבאמת נמצא באני הגבוה, אך לא באני המסכה – כך האני הגבוה שלכם ממוסך יותר. שוב, אתם יכולים להיות מודעים לכך ויכולים שלא. לעיתים, אתם יכולים להיות מודעים בחומרה להעמדת הפנים שלכם, לזיוף שלכם את עצמכם – וזה כל כך עדיף על פני המצב הלא-מודע. בפעמים אחרות, בגלל שהזדהיתם כל כך עם המסכה שלכם, אתם לא חשים בה. כשאתם לא מודעים למסכה שלכם, אתם מרגישים בווה וחוור-נוחות, אך אינכם מתמודדים עם העובדה הזו, בגלל שאינכם רוצים לחוות ולהתמודד עם רגשות שכאלה. כך מתחיל תהליך נוסף של התפצלות, בו אתם מאבדים יותר ויותר את העקבות של מי שאתם באמת. זהו המצב האבוד, שרבים מקווים לרפא בעזרת קסם כלשהו – סמים, כדורים, מרשמים – אפילו מדיטציה. הם אפילו פונים לטיפולים, שמעודדים את המצב חסר-האונים של מחלה, ומתעלמים מהגורם העצמתי של הרצון, שחייבים להשתמש בו, אם מבינים ומיישמים אותו כהלכה.

זו הסיבה מדוע הנתיב הוא, מעל לכול דבר אחר, תהליך של הפיכת דברים למודעים. המודעות העצמית הזו מאחדת אתכם, מאחדת את הפיצול שבתוכם, מאחדת קונפליקטים בתוכם, ומבססת את תחושת העצמי שלכם, ואת הידיעה כי היקום, עם כל האושר העילאי שלו, הוא שלכם.

היבט חשוב מאוד של עבודה זו, היא רמה נוספת של עצמי, מעבר לגוף הגשמי. הסיבה שבגללה נמנעתי מלכלול אותה ברשימת הרמות שלנו, היא משום שהיא בדרך כלל אינה מזוהה בחשיבה האנושית כרמה של אישיות אנושית. זוהי הרמה של ניסיון החיים. בדרך כלל, ניסיון חיים נתפס כ"ישות" נפרדת כביכול, כאילו הישות האנושית הוכנסה אל תוך חיים קבועים מראש. מתעלמים בד"כ מכך שכל ניסיון חיים של אדם הוא ביטוי מהותי של הקיום הפנימי שלו, בדיוק כמו גופו. וזה רק לאחרונה, שכמה הוגי דעות מתקדמים החלו לראות את הגוף כביטוי שמחובר לאדם השלם. ישנם עדיין רבים, הסוברים כי התגשמות גוף האדם לא קשורה לחייו הפנימיים, כמעט כמו ניסיון חייו. במציאות, ניסיון החיים הוא סימפטומטי לחלוטין, ומוכרע מהמצב הפנימי של האישיות הנגלית. הנתיב שלנו משתמש בכלי חשוב ביותר זה, ובאמת, על מנת לקבוע את המצב הפנימי.

הראיה האמיתית והמקיפה יותר, נפטרת מהרעיון המופרך אודות חוסר האונים של האדם. האמת מובילה את האדם לקבל על עצמו אחריות-עצמית, בכל הקשר סביר. רוב בני האדם ממאנים לקבל זאת. הם מעדיפים לראות עצמם כקורבנות תמימים, חסרי-אונים, עם כל הסבל וחוסר התקווה המתלווים לכך, מאשר לקבל את התקווה, האור, והחופש של אחריות-עצמית. הדבר מצביע על חוסר הבגרות הרגשית של המין האנושי בכללותו. הוא גם מצביע על תחושת האשמה הנלווית להודאה בדעה מופרכת או בעיוות. פרדוקסאלי ככל שיהיה, ככל שאתה יותר מעמיד פני חסר-אונים ביחס לניסיון החיים שלך, כך פחות יתפקד רצון פנימי, בריא, נינוח; כך יהפוך הרצון-העצמי-החוץ של האגו הקטן, הלא-יעיל, לחזק יותר, על מנת להדוף את ניסיון החיים ה-"לא הוגן" הדמיוני. איזה בזבז של אנרגיה יקרה!

היבט מהותי של עבודה זו היא, שבסופו של דבר תשילו את האשליה של היותכם קורבן תמים, ותרוויחו עבור עצמכם את המפתח לחופש – שהוא אחריות-עצמית. זו אינה השערה או פילוסופיה, שאינן ניתנות לאמות. כל מי שנכנס לעבודה הזו בכנות, ומספיק לעומק, חייב ללא ספק לגלות, כי ניסיון החיים הטוב והרע –שניהם – הם ביטויים מדויקים של חשיבתו, רצונו, רגשותיו, ושל הווייתו הפיזית.

ישנם היבטים נוספים רבים של נתיב ההתמרה שחשוב להבין, אך הם הפרטים המסייעים להשלמת עקרונות היסוד האלה. הם ניתנים, כפי שאמרתי, בהרצאות קודמות ועתידיות, ובתשובות לשאלות.

נסו לספוג ולהשתמש במה שנתתי לכם הערב. זה יסייע לכם לדעת להיכן אתם הולכים, ושמה שאתם אולי מסרבים לחוות, הוא למעשה אוניברסאלי, הכרחי, ולחלוטין אינו בלתי קביל. זה גם יעשה אתכם יותר מודעים לקצב ולמציאות הפנימיים, שהם הנתיב. מי שמתחייב לנתיב, יחוש בכך, שיש מציאות חיה, אורגנית בנתיב. היא נגלית, מדריכה, ומראה לכם, שלכל מה שהינכם חווים יש משמעות עבורכם. הקושי הוא, שלעיתים האדם לא מוכן להקשיב לזה. הוא רוצה להתנתק (tune out); הוא רוצה ללכת עם רצונו העצמי, ולהיכנע לרעיונותיו שלו, שלעיתים קרובות מסווים את פחדו מלהיפגש עם עצמו פנים מול פנים. הוא יכול אז לחפש אחר מגוון דרכים, בהן קל להסוות. כשזה קורה, לא ניתן להבחין יותר בקולו של הנתיב. זו הסיבה מדוע יש לטפח אותו כל הזמן. אז הקול הזה ידבר חזק יותר וברור יותר, כשתשאלו אותו. שאלו אותו בגישה פתוחה באמת, גישה שמוכנה להקשיב לתודעה שהינכם, ובכל זאת גדולה יותר מהעצמי המודע שלכם. אז תראו כי העצמי הגדול יותר הוא אמיתי, והתודעה הקטנה היא רק חלקיק נפרד. כשזה מתחיל לקרות, איחוד מתחיל להתרחש.

היו מבורכים, יקיריי, כולכם. דעו כי האהבה והאמת של היקום הן מטרתכם הסופית, גורלכם המוחלט, ששום דבר בעולם לא יכול לשנות, גם אם השכל הקטן מפחד בעקשנות ולשווא מהתהליך. היו מבורכים, היכנסו בשלווה לעבודת השנה הזו, עם שמחה, שכן היקום מכיל הגשמה כל כך שופעת לכולם. אלו אינן מילים ריקות. אמיתות מילים אלו תיוודע לכם, כאשר לראשונה תפגשו באופן מלא את ההפך - אומללותכם, סבלכם, עיוותיכם. כשתעשו זאת, האמת של גורלכם האולטימטיבי תהפוך למציאות שלכם.

תירגם: אדר אמיר